

naš tedda passawa armastusega kõige hea eest ja wimaks veel selle külje-lu eest, mis sõbber Indaindiamalt temmale kasa tonud.

Menda õnnistab Jummal head ja truid sõbrad siin ajalikus ellus, kelle wahhel ei ole kaddedust ja kiusamist.

Küll arvo on, et sõbrad kaua
Siin ma peal seiswad, ükski nõud;
Et teine aitab häädas teist,
Kui luggedes me náme neist,
Kes kaua aega emal ollid,
Ja kui nad jálle kokko tussid,
Siis wanna sõbrus olli alles,
Ni lahkudes, kui jálle tulles!
Misuggust sõbro posle olla,
Ei sa ka naljalt jálle tulla,
Kui need on olnud, kuida náme
Ja nende ellust árra teame:
Neil' polnud ohnust hinge teáda,
Sest wotsid ikka sõbraks jáda.

Sutto ját куд.

Äörtso naene läks hilja aea eest kirriko ja ninus maggama. Maggades kuffus laularamat sullest mahha, mis kollinad teggi. Magga naene kohkus sest üllesse ja húdis: „Wata Unne, sa ellajos! núud teggid jálle ühhe pudeli katt?“

Viimne seadus.

Raupmees Maine, olli úks lustlik Inglišmaa mees, keige omma ello aea. Kui ta haigeks jäi ja surm liggi olli, útles keikide kuuldes, omma wanna trui teendrile, kes tedda kaua aega teninud: „Kule Jakob! finna armastad jomist; et sa mind kaua aega olled teninud, siis ollen minna omma viimise seadusse testamenti ülles pannud, mis suurt himmo jomine teeb ja mis finna selle mušta kasti sees leiad, mis minno wodi al on, on fastiga keik finno!“

Wanna sullane arwas, et se muud ei woi olla, kui hea nošikond rahha, ehk paar tos-